

Arrest

nr. 96 921 van 12 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. DIKONDA loco advocaat H. HAYFRON-BENJAMIN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, een soennitische moslim te zijn van Arabische origine en afkomstig te zijn van al-Habbaniyah in de provincie al-Anbar (Centraal-Irak). Volgens uw verklaringen zou u tot vlak voor uw vertrek deel uitgemaakt hebben van de Sahwa-beweging in al-Anbar. Doorheen de jaren zou u met verschillende problemen geconfronteerd zijn. In 2006 zou de hele wijk waar u woont tijdens uw afwezigheid voor een familiebezoek beschoten zijn met raketten en mortiergranaten. Uw huis liep ernstige schade op, waarna u in een ander huis ongeveer 100 meter verder zou gaan wonen. In 2005 en 2006 zouden twee van uw broers omgebracht worden door terroristen, omdat ze goederen vervoerd zouden hebben voor de Amerikanen.

Op 15 augustus 2008 werd u op uw terugweg van Bagdad naar huis achtervolgd door twee auto's. Nadat ze u klem gereden hadden, zouden 10 gemaskerde en gewapende mannen uitgestapt zijn. U zou ontvoerd zijn en in een onbekend huis gedurende vier dagen mishandeld en geslagen zijn. U verklaart dat ze er aanvankelijk op uit geweest zouden zijn om u te doden, maar uiteindelijk startten ze op de tweede of derde dag onderhandelingen op met uw familie over losgeld. Op de vierde dag, na betaling van 25.000 Amerikaanse dollar, werd u vrijgelaten. U zou twee van uw ontvoerders herkend hebben als dorpgenoten die aangesloten waren bij al-Qaeda en tegen hen klacht ingediend hebben. Ongeveer een maand na uw ontvoering zou al-Qaeda begonnen zijn met u te bedreigen. Sedert 2010 zouden de dreigementen toegenomen zijn, gaande van telefonische bedreigingen door onbekenden, maar ook per sms en een 15 à 20 dreigbrieven. De dreigbrief die u in januari 2011 thuis ontving, met daarop een soort lijst van te executeren personen, zou echter de doorslag gegeven hebben om Irak te verlaten. Nadat u uw gezin in uw huurhuis in Bagdad in veiligheid had gebracht, zou u Irak omstreeks 22 maart 2011 alleen verlaten. Op 3 april 2011 zou u vervolgens in België toegekomen zijn, waar u de volgende dag op 4 april 2011 asiel aanvraagde.

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: Uw originele identiteitskaart (uitgereikt dd. 21/05/2007); uw origineel nationaliteitsbewijs (uitgereikt dd. 18/10/1984); uw origineel rijbewijs; uw oude kaart van al-Anbar Council (uitgereikt dd. 01/06/2007 en één jaar geldig); uw kaart van al-Sahwa (geldig van 08/11/2008 tot 08/11/2010); een verzoek aan de rechter om kopieën van alle klachten te verkrijgen; foto's van uw beschadigde huis na de aanval in 2006; PV van uw ontvoering; arrestatiebevel tegen twee van de ontvoerders; originele foto's van verwondingen na ontvoering; medisch rapport in verband met uw verwondingen opgelopen tijdens uw ontvoering (dd. 22/04/2010); akte van spijt van de Amerikanen met betrekking tot dood van uw broer; PV van moord op uw broer A.(...); de overlijdensakte van uw broer A.(...); PV van moord op uw broer M.(...); de overlijdensakte van uw broer M.(...); de laatste dreigbrief die u ontving; foto's van uw activiteiten als lid van al-Sahwa.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende ernstige elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en wel om de volgende redenen.

Vooreerst baseert u uw vrees op incidenten die vrij ver teruggaan in de tijd en bovendien geen noodzakelijk verband blijken te houden met uw persoon. Uw eerste probleem gaat terug tot in 2006, toen niet enkel uw huis maar de hele wijk beschadigd werd, en waarvan u zelf verklaart dat 'deze actie gericht was tegen de bewoners in het algemeen' en dat de aanvallers 'zoveel mogelijk schade wilden teweegbrengen onder de burgers' (gehoorverslag CGVS 14-15). De moorden op uw twee broers door terroristen dateren eveneens terug tot in deze woelige jaren 2005 en 2006. Bovendien maakten zij beide nooit deel uit van de Sahwa-beweging zoals u, maar zouden ze gevisieerd zijn omwille van hun vermeende professionele samenwerking met de Amerikanen (gehoorverslag CGVS 13). Hun dood blijkt zodoende evenmin direct verband te houden met uw persoon. In 2008 zou u dan voor het eerst daadwerkelijk het slachtoffer worden van een incident, gezien uw ontvoering door leden van al-Qaeda. Ondanks uw verklaringen dat uw ontvoerders aanvankelijk de intentie hadden om u te doden, lijkt deze veronderstelling tegengesproken te worden door de vaststelling dat men u na het betalen van een aanzienlijk bedrag losgeld gewoon zou laten gaan. De door u aangehaalde op til zijnde inval van de Iraakse autoriteiten in de regio omstreeks die periode, die ervoor gezorgd zou hebben dat zich voor uw ontvoerders 'de gelegenheid niet voordeed om u te doden' (gehoorverslag CGVS 13), komt in dat verband eerder bevreedend over. Indien men u werkelijk had willen vermoorden, had men hier immers gedurende 4 dagen de gelegenheid voor. De indruk wordt bijgevolg gewekt dat vooral losgeld het voornaamste motief voor uw ontvoering was.

Voorts dient opgemerkt te worden dat u de bedreigingen die u sinds een maand tot drie maanden na uw vrijlating van al-Qaeda ontvangen zou hebben, zowel via sms, telefoon als per brief (gehoorverslag CGVS 15 en gehoorverslag 29/03/2011 CGVS 3) niet aannemelijk heeft kunnen maken. Op de eerste plaats komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent ernstig op de helling te staan door een tegenstrijdigheid met betrekking tot het aantal dreigbrieven die u de afgelopen jaren ontvangen zou hebben. Zo zou u tijdens het eerste gehoor verklaren 15 tot 20 dreigbrieven ontvangen te hebben (gehoorverslag CGVS 15-16), terwijl u het op het tweede gehoor op 3 brieven zou houden. Geconfronteerd met uw vroegere verklaring zou u aanvankelijk voet bij stuk houden en opperen dat de vorige keer het totale aantal dreigbrieven misschien verward werd met het totale aantal bedreigingen in het algemeen (gehoorverslag 29 maart 2012 CGVS 4). Erop gewezen dat in het geval van het totale aantal algemene bedreigingen 15 à 20 echter een onmogelijk laag getal zou zijn, gezien de hoge frequentie van de bedreigingen gespreid over meer dan twee jaar (gehoorverslag CGVS 15-16), zou u uw verklaring opnieuw wijzigen. Plots zouden er wel degelijk 15 tot 20 dreigbrieven geweest

zijn, maar zou u er daarvan maar 3 persoonlijk gevonden en gezien hebben (gehoorverslag 29 maart 2012 CGVS 4).

Daarnaast is het opmerkelijk dat u kort na uw vrijlating in 2008 besloot Irak niet te ontvluchten, ondanks uw voornoemde vrees dat al-Qaeda bij uw ontvoering eigenlijk al de intentie gehad zouden hebben om u te vermoorden en niet in het minst omdat deze terroristische organisatie kort daarop zou starten met u en uw gezin op uw thuisadres op verschillende wijzen te bedreigen. De redenen die u aanhaalt als uitleg waarom u pas na de laatste dreigbrief begin 2011 de dreiging van al-Qaeda ernstig genoeg zou achten om het land te verlaten zijn bovendien weinig plausibel. Zo verklaart u de jarenlange bedreigingen op uw persoonlijk telefoonnummer en thuisadres nog niet ernstig genoeg geacht te hebben en getracht hebben ze eenvoudigweg te 'negeren' (gehoorverslag 29/03/2012 CGVS 4), hetgeen echter niet strookt met uw verklaringen het grootste deel van uw tijd –zeker in de loop van 2010- in uw huurhuis in Bagdad doorgebracht te hebben uit veiligheidsoverwegingen (gehoorverslag CGVS 4 en gehoorverslag 29/03/2012 CGVS 5-6). Blijkbaar waren de bedreigingen toen toch al belangrijk genoeg om er een intern vluchtalternatief op na te houden en voldeed het huis in Bagdad hiervoor gedurende al die jaren. Gevraagd waarom de laatste dreigbrief dan plots wel als voldoende ernstig beschouwd kon worden, zou u de bijgevoegde namenlijst vermelden. Sinds u die brief met bijhorende lijst ontving zouden er immers al verschillende personen op deze lijst geliquideerd zijn, aangezien al Qaeda opnieuw meer en meer actief zou worden in de regio en zich aan het herstructureren zou zijn (gehoorverslag CGVS 16). Uit uw verklaringen blijkt echter dat ook reeds voor 2011 al Sahwa leden door al Qaeda gevisieerd en geliquideerd werden, met dat verschil dat zij 'niet van tevoren gewaarschuwd waren' (gehoorverslag 29/03/2012 CGVS 10). De vaststelling dat u een jarenlange bedreiging op uw thuisadres niet en een namenlijst toegevoegd aan een dreigbrief wel als een waarschuwing beschouwt, komt echter zeer bevreemdend en bijgevolg weinig plausibel over.

De geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees voor al Qaeda omwille van uw behoren tot al-Sahwa wordt bovendien verder ondermijnd door de vaststelling dat u zowel in 2009 als in 2010 de kans kreeg om uw functie bij al Sahwa in te wisselen voor een andere, maar deze eenvoudigweg zou weigeren om redenen van louter praktische aard. Hoewel u op dat moment reeds op vrij regelmatige wijze op uw thuisadres bedreigd zou zijn, zou u uw flexibele uurrooster bij al Sahwa niet willen inwisselen hebben voor een vast werkschema (gehoorverslag CGVS 8-9). Bovendien zou u niet eens financieel genoodzaakt geweest zijn om voor al Sahwa te blijven werken, aangezien u hiervoor zou kunnen rekenen op de inkomsten van het familiebedrijf. Het betreft dan ook een persoonlijke keuze om 'puur uit maatschappelijke betrokkenheid' verbonden te blijven met al Sahwa (gehoorverslag CGVS 12 en gehoorverslag 29/03/2012 CGVS 8). Uit uw verklaringen blijkt bijgevolg dat u de veiligheid van u of uw familie op geen enkel moment in rekening zou nemen bij uw persoonlijke afwegingen om al dan niet met al Sahwa verbonden te blijven, ondanks de jarenlange dreigementen op uw thuisadres.

Wat er ook van zij, u haalt behalve uw verklaringen over bedreigingen aan uw adres geen enkel concreet of persoonlijk feit aan waaruit blijkt dat u in Irak sinds uw ontvoering nog gevisieerd zou worden en het slachtoffer zou zijn/worden van een daadwerkelijke vervolging. U heeft immers niet aannemelijk kunnen maken dat het door u aangehaalde incident zich in de toekomst naar alle waarschijnlijkheid zou herhalen. Hoewel u nadien, en dan voornamelijk sinds 2010, het slachtoffer zou zijn van regelmatige bedreigingen via telefoon, sms en brief, zouden zich in al die tijd immers geen concrete incidenten meer voorgedaan hebben (gehoorverslag CGVS 16). In dit kader kan bovendien opgemerkt worden dat u ter staving van die maandenlange bedreigingen enkel de laatste dreigbrief ter staving hiervoor voor kunt leggen. Het is evenwel een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging die determinerend is om als vluchteling te worden beschouwd.

Ter volledigheid kan hier nog aan toegevoegd worden dat er twijfels rijzen met betrekking tot uw verklaringen dat u tot op het moment van uw vertrek actief voor de Sahwa-beweging aan de slag geweest zou zijn (gehoorverslag CGVS 11-12). Zo blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt immers dat de Sahwa-beweging zich momenteel al in haar derde fase van ontbinding bevindt, waarbij men tracht om voormalige Sahwa-leden een nieuwe tewerkstelling aan te bieden binnen de overheid. Deze informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier. U zou deze informatie bovendien bevestigen door te verklaren dat sinds eind 2008 – begin 2009 een proces is ingezet waarbij Sahwa leden opgenomen zouden worden in het Iraakse leger en politie of bij civiele overheidsorganisaties zoals ministeries en gemeentehuizen (gehoorverslag 29/03/2012 CGVS 7). Hoewel u aangeeft niet te hoeven vrezen dat uw functie bij al-Sahwa zou verdwijnen, aangezien al Sahwa sinds eind 2010 zou functioneren als een politieke organisatie (gehoorverslag 29/03/2012 CGVS 9 en 11), is het toch opmerkelijk dat u over geen documenten beschikt om uw lidmaatschap tot en met januari 2011 bij al-Sahwa te staven. Zo blijkt uw meest recente lidkaart maar geldig te zijn tot begin november 2010. Uw verklaring dat de geplande verlenging ervan in januari 2011 niet door was gegaan omwille van een defect apparaat, roept ernstige twijfels op (gehoorverslag CGVS 17). De vaststelling in dit verband dat u meer dan twee maanden zonder geldige kaart werkzaam geweest zou kunnen zijn, lijkt

immers weinig aannemelijk. Wat er ook van zij, het louter behoren tot deze beweging is op zich onvoldoende reden om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. U dient immers ook aan te tonen dat u om deze reden persoonlijk gevisieerd zou worden in uw land van herkomst. Uit bovenstaande bevindingen blijkt echter dat u de bedreigingen aan uw adres omwille van uw Sahwa lidmaatschap niet aannemelijk heeft kunnen maken.

Evenzeer opmerkelijk is de vaststelling dat u recent bewust geen contact meer met uw gezin of bij uitbreiding hiervan met uw oudste broer zou trachten op te nemen, omdat u zou willen voorkomen dat al-Qaeda er op die wijze achter zou komen dat u niet langer in Irak bent en ze uw familie daar zou kunnen traceren om vervolgens op hen wraak te nemen (gehoorverslag 29/03/2012 CGVS 2). Het is echter weinig geloofwaardig dat u sedert begin november 2011 op geen enkele wijze nog getracht zou hebben informatie te verkrijgen over uw gezin en hoe zij het stellen, niet in het minst omdat u zich zorgen blijkt te maken over het opnieuw toenemend aantal aanslagen door al Qaeda in Irak (gehoorverslag 29 maart 2012 CGVS 2-3). Indien u dit niet op directe wijze zou durven, zou u immers nog steeds op indirecte wijze via uw broer kunnen trachten meer te weten te komen. De indruk wordt op deze wijze immers gewekt dat u zich in feite geen zorgen maakt over uw familie, niet in het minst omdat u op gegeven moment zelf zou aanhalen dat niet zozeer zij dan wel u gevisieerd word (gehoorverslag 29 maart 2012 CGVS 12). Er rijzen bijgevolg ernstige twijfels omtrent uw verklaringen en meer bepaald omtrent de werkelijke situatie waarin uw gezin zich momenteel in Irak zou bevinden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Habbaniyah in de provincie Anbar in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Anbar te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Anbar wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in de provincie Anbar merkkelijk verbeterd is. Het hoogtepunt van het geweld is duidelijk voorbij. Het aantal incidenten in de provincie Anbar is in de tweede helft van 2011 significant verminderd in vergelijking met dezelfde periode in 2010. Bovendien is er een duidelijke verschuiving van het type geweld dat nog voorkomt : de frequentie van het aantal zware bomaanslagen daalt en het doelgerichte geweld gaat in stijgende lijn. In het algemeen is de impact van de aanslagen meestal gering gezien het overgrote deel van de aanslagen kleinschalig en doelgericht is. Als er zwaardere aanslagen gepleegd worden, dan zijn deze eveneens doelgericht en dan zijn de doelwitten meestal overheidsgebouwen en overheids personeel. In de provincie Anbar wordt bij aanslagen vooral de politie gevisieerd. Het aantal aanslagen die als sektarisch geweld zouden kunnen bestempeld worden, is erg beperkt. Geweld dat specifiek gericht is tegen burgers komt nauwelijks voor. Het veiligheidsrisico voor gewone burgers is duidelijk verminderd. Voor een aantal specifiek gevisieerde groepen is de situatie wel nog steeds risicovol in Irak. Zij zijn ofwel het slachtoffer van doelgerichte aanslagen of doelgericht geweld tegen individuen. Leden van de Iraakse veiligheidstroepen, meer bepaald politiediensten en Iraakse ambtenaren zijn in Anbar het vaakst slachtoffer van doelgerichte aanslagen, terwijl het doelgericht geweld tegen individuen zich richt tegen dezelfde groepen maar dan hogere profielen. In Anbar zijn dit vooral religieuze leiders, leiders van de Awakening Councils en leiders van de lokale en provinciale overheden (zie bijgevoegde SRB “ De actuele veiligheidssituatie in Irak-Anbar” dd. 29.01.2012).

Actueel is er in de provincie Anbar geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in de provincie Anbar dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in de provincie Anbar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de provincie Anbar, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit de provincie Anbar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een

gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Anbar aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Bovendien kan opgemerkt worden dat u persoonlijk verklaart over een veilig intern vluchtalternatief in Irak te beschikken, meer bepaald in het district al-Mansour in Bagdad (gehoorverslag CGVS 16). Volgens uw verklaringen zou u de afgelopen jaren voornamelijk op dat adres doorgebracht hebben op momenten dat u voor uw veiligheid vreesde en om diezelfde reden zou u ook uw vrouw en kinderen voor uw vertrek uit Irak op dit adres ondergebracht hebben in de hoop dat ze daar veiliger zouden zijn (gehoorverslag CGVS 4). De laatste keer dat u uw broer gehoord zou hebben, zou deze zelfs verteld hebben in Bagdad op zoek te gaan naar een school voor uw kinderen (gehoorverslag 29 maart 2012 CGVS 12). De vraag rijst dan ook waarom Bagdad sinds de dreigbrief begin 2011 plots geen veilig alternatief meer zou vormen voor u. Hiernaar gepeild zou u verklaren voor uw vertrek naar België maar een aantal weken in Bagdad verbleven te hebben, waardoor de terroristen onvoldoende tijd gehad zouden hebben om u te kunnen traceren. Een dergelijke uitleg brengt ons echter terug bij de bedenkingen die hierboven reeds werden geformuleerd met betrekking tot het verschil dat u blijkt te maken tussen de ernst van de jarenlange bedreigingen sinds eind 2008 enerzijds en de laatste dreigbrief begin 2011 anderzijds. In dit verband kan echter opgemerkt worden dat u dit adres in Bagdad reeds meerdere jaren op zeer regelmatige wijze heeft bewoond, zowel alleen als met uw gezinsleden. Uw verklaring steeds op zo voorzichtig mogelijke wijze gereisd te hebben, kan hier dan ook niet als afdoende antwoord beschouwd worden (gehoorverslag 29 maart 2012 CGVS 12). Niets verhindert u immers een dergelijke voorzichtigheid aan te houden en zodoende uw verblijf in Bagdad geheim te houden. Wat betreft de door u aangehaalde algemene veiligheidsproblemen die zich daar nog zouden stellen (gehoorverslag CGVS 6 en 17), dient opgemerkt te worden dat het CGVS de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad continu opvolgt. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviséerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen, nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB: "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. Baghdad", d.d. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie. De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad, subsidiaire bescherming toe te kennen. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c, van de vreemdelingenwet. Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt

van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt. Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De door u aangebrachte documenten zijn niet van dien aard dat zij de bovenstaande appreciatie inzake uw asioldossier kunnen wijzigen. Uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs en uw rijbewijs bevatten informatie over uw identiteit en herkomst, hetgeen door het CGVS niet ter discussie wordt gesteld. Uw oude kaart van al-Anbar Council alsook uw laatste kaart van de Sahwa-beweging ondersteunen louter uw verklaringen hier deel van uitgemaakt te hebben tot begin november 2010. In dit verband kunnen ook de foto's aangehaald worden die u aanbracht ter staving van uw activiteiten als lid van de Sahwa-beweging, waarvan dient opgemerkt te worden dat zij geen sluitende informatie aanreiken met betrekking tot de datum waarop deze activiteiten plaatsgevonden zouden hebben. De proces-verbalen, foto's, het medisch rapport, de akte van spijt en de overlijdensaktes van uw broers staven uw verklaringen met betrekking tot uw minder recente problemen in Irak. Tot slot, de laatste dreigbrief die u ontving werpt geen ander licht op bovenstaande bevindingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van de wet van de vreemdelingenwet, van “artikel 1, 2 van de conventie van Genève van 28 juli 1951” en de formele en materiële motiveringsplicht. Verzoekers verklaringen zijn niet in strijd met algemeen bekende feiten en zijn asielrelaas bevat geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen of tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden. Verzoeker wijst erop dat hij vaak de dreigbrieven die hij ontving niet las omdat de inhoud van dergelijke brieven traumatiserend was. Hierdoor heeft hij er slechts drie gelezen, hoewel hij er 15 tot 20 ontving. Bovendien contacteerden aanhangers van al Qaeda hem ook telefonisch en wilden zij hem doden omwille van zijn lidmaatschap van de Sahwa beweging in Al-Anbar. Verzoeker werkte in een wijk die sterk beveiligd is omdat multinationale troepen en de Iraakse overheidsinstanties er gevestigd zijn en om deze wijk binnen te geraken heeft men een speciale veiligheidspas nodig. Met betrekking tot de tegenstrijdigheid omtrent het aantal dreigbrieven stelt verzoeker dat hij heeft gesteld veel dreigbrieven te hebben ontvangen. Verzoeker heeft echter nooit verklaard dat hij al deze dreigbrieven las en was op de hoogte van de inhoud ervan. De serie van feiten toont de reële vrees van vervolging van verzoeker aan. Sinds zijn aankomst in België wordt zijn familie in Bagdad waarschijnlijk nog altijd lastiggevallen door leden van al Qaeda en men kan niet vertrouwen op informatie afkomstig uit Irak. Uit internationale rapporten blijkt dat de mensenrechtensituatie in Irak beneden alle peil is. Zelfs uit de informatie die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag en een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming heeft en verzoeker verkeert overduidelijk in de onmogelijkheid om bescherming in te roepen van de staat. Verzoeker probeerde dit namelijk meermaals zonder succes en heeft ook geprobeerd zijn problemen te vermijden door zich elders te vestigen. Verzoeker werd overigens nooit geconfronteerd met de informatie die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd toegevoegd aan het administratief dossier en deze informatie werpt slechts een beperkt licht op de situatie in Irak. Daarenboven motiveert de bestreden beslissing nergens waarom de informatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beter zou zijn dan informatie van Human Rights Watch, Amnesty International en het US State Department, die een geheel andere klok luiden. De commissaris-generaal hield bovendien geen rekening met de sociale context waarin verzoeker leefde in Irak.

2.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft, doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de

vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.3. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vrees voor al-Qaeda omwille van zijn al-Sahwa lidmaatschap aangezien (i) verzoekers vrees gebaseerd is op elementen die ver teruggaan in de tijd en geen noodzakelijk verband lijken te houden met verzoeker in persoon, (ii) verzoekers verklaring dat zijn ontvoerders aanvankelijk de intentie hadden om hem te doden, lijkt te worden tegengesproken door de vaststelling dat men verzoeker na het betalen van losgeld gewoon heeft laten gaan, (iii) verzoeker de bedreigingen die hij pers sms, telefoon en per brief ontvangen heeft niet aannemelijk kan maken, gezien verzoeker met betrekking tot het aantal dreigbrieven tegenstrijdige verklaringen aflegt en zijn verklaringen bij confrontatie wijzigt, (iv) verzoeker kort na zijn vrijlating besliste Irak niet te ontvluchten ondanks zijn vrees dat al-Qaeda bij zijn ontvoering al de intentie had om hem te vermoorden en kort nadien startte met verzoeker op zijn thuisadres te bedreigen, (v) de redenen die verzoeker als uitleg aanhaalt voor zijn beslissing om pas na de laatste dreigbrief te vertrekken weinig plausibel zijn, (vi) verzoeker tweemaal de kans kreeg om zijn functie bij al-Sahwa in te wisselen, doch dit weigerde louter om redenen van praktische aard terwijl hij op dat moment reeds op regelmatige wijze bedreigd zou zijn, (vii) verzoeker financieel niet eens genooddaakt was om voor al-Sahwa te blijven werken en de veiligheid van zijn familie op geen enkel moment in rekening bracht bij het afwegen om al dan niet met al-Sahwa verbonden te blijven, (viii) verzoeker sinds 2010 het slachtoffer zou zijn van bedreigingen, maar er zich geen concrete incidenten hebben voorgedaan, (ix) verzoeker ter staving van de maandenlange bedreigingen enkel de laatste dreigbrief ter staving kan voorleggen, (x) verzoeker over geen documenten beschikt ter staving van zijn lidmaatschap bij al-Sahwa, (xi) er gelet op verzoekers verklaringen omtrent contactname met zijn gezin, twijfels rijzen omtrent de werkelijke situatie waarin zijn gezin zich momenteel in Irak zou bevinden, (xii) er actueel voor burgers uit de provincie Anbar geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, (xiii) er actueel voor burgers uit Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift hoofdzakelijk beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen. Verzoeker weerlegt noch verklaart hiermee de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Ook waar hij een poging onderneemt om de tegenstrijdige verklaringen omtrent het aantal dreigbrieven te weerleggen, herhaalt hij louter zijn verklaringen doch weerlegt of verklaart hij de concrete vaststellingen niet. Zo werd verzoeker er in de bestreden beslissing reeds op gewezen dat hij zijn verklaringen na confrontatie plots wijzigt en stelde dat hij slechts drie dreigbrieven gelezen heeft. Hiermee weerlegt verzoeker de initieel vastgestelde tegenstrijdigheid, zoals omstandig uitgewerkt in de bestreden beslissing niet. Ook het argument dat de inhoud van deze brieven "traumatiserend" is, kan niet overtuigen. De inhoud van de brieven heeft immers geen betrekking op het aantal. Het is niet geloofwaardig dat verzoeker over een essentieel element in zijn asielrelaas dermate incoherente verklaringen aflegt.

Waar verzoeker aangeeft dat zijn familieleden in Bagdad waarschijnlijk nog steeds worden lastiggevallen door leden van al-Qaeda, dient te worden opgemerkt dat dit een louter speculatieve bewering is die door verzoeker geenszins wordt onderbouwd.

Ook de loutere verwijzing naar internationale rapporten waaruit blijkt dat de mensenrechtensituatie in Irak beneden alle peil is, toont geen persoonlijke vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aan. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond, doch verzoeker blijft in gebreke.

Het is overigens het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de ongelooftwaardigheid van het asielrelaas.

De Raad benadrukt tevens dat het niet aannemelijk is dat verzoeker die beweert te zijn ontvoerd en veelvuldig bedreigd omwille van zijn betrokkenheid bij al-Sahwa, zijn lidmaatschap en activiteiten aldaar gewoon verder zet te meer verzoeker herhaaldelijk verklaarde niet voor zijn inkomsten afhankelijk te zijn

van al Sahwa en stelde dit puur uit maatschappelijke betrokkenheid te doen (stuk 4, gehoorverslag 16/11/2011, p. 12; stuk 4, gehoorverslag, 29/3/2012, p. 8). Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk tot vlak voor zijn vertrek deel te hebben uitgemaakt van al Sahwa en zelfs nog activiteiten te hebben gedaan (stuk 4, gehoorverslag 16/11/2011, p. 10, 20). Van verzoeker, indien hij werkelijk betrokken was bij al Sahwa en dienvolgens ontvoerd is geweest en herhaaldelijk doodsbedreigingen voor hemzelf en zijn gezinsleden ontving waarbij uitdrukkelijk werd verwezen naar deze betrokkenheid (stuk 4, gehoorverslag 29/03/2012, p. 4, 5), kon worden verwacht dat hij zijn lidmaatschap en activiteiten onmiddellijk zou stopzetten, hetgeen *in casu* blijkbaar niet is gebeurd. Overigens legt verzoeker met betrekking tot deze activiteiten en de laatst ontvangen dreigbrief nog tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde hij enerzijds dat hij in januari 2011 de laatste dreigbrief ontving en vanaf januari 2011 nog activiteiten heeft verricht voor al Sahwa (stuk 4, gehoorverslag 16/11/2011, p. 15, 20), en anderzijds dat hij na de ontvangst van de laatste dreigbrief, ergens in februari of maart, geen taken meer heeft verricht voor al Sahwa (stuk 4, gehoorverslag 29/03/2012, p. 10). Verzoeker maakt zijn betrokkenheid bij al Sahwa en de problemen die hij dienvolgens zou kennen, dan ook geenszins aannemelijk.

2.5. Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er, derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951.

2.6. In de mate verzoeker zich voor zijn vraag tot subsidiaire bescherming op zijn asielrelaas steunt, dient te worden opgemerkt dat uit wat voorafgaat blijkt dat dit relaas niet geloofwaardig is. Bijgevolg maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij om de redenen die hij in zijn asielaanvraag aanhaalt een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, na grondige analyse van de beschikbare informatie aanwezig in het administratief dossier (Subject Related Briefing, Irak, De actuele veiligheidssituatie in Irak-Anbar van 29 januari 2012) is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Anbar, waar verzoeker van afkomstig is, actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Uit voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Anbar blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd, doch dit geen situatie is van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld. De impact van aanslagen in Anbar is meestal gering en het overgrote merendeel van de aanslagen is kleinschalig en doelgericht. Zwaardere aanslagen zijn eveneens doelgericht en hebben als doelwit meestal overheidsgebouwen (provincie, lokaal bestuur, ...) of gebouwen waar veiligheidspersoneel gehuisvest is (politiekantoren). De belangrijkste doelwitten zijn dan ook politiediensten en overheidsambtenaren. Ook religieuze leiders worden af en toe geviséerd bij gerichte aanslagen. De spreiding van het geweld is geconcentreerd rond de steden Falluja en Ramadi. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Anbar is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie Anbar in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier ("Subject Related Briefing (SRB) "Irak" "De actuele veiligheidssituatie in Irak-Anbar" van 29 januari 2012) en de aan de verweernota toegevoegde updates (Chronologie Irak 2012/1, 2012/2, 2012/3, 2012/4 en 2012/5) is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Anbar dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker gaf tevens aan over een intern vluchtalternatief te beschikken, meer bepaald in het district al-Mansour in Bagdad waarvoor de commissaris-generaal de problematische veiligheidssituatie erkent, maar ook gelet op de informatie aanwezig in het administratief dossier ("Subject Related Briefing (SRB) "Irak" "De actuele veiligheidssituatie in Centraal Irak-Bagdad" van 5 januari 2012) duidelijk en terecht stelt dat er actueel geen sprake meer is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in de het aan de gang zijnde gewapend conflict in Bagdad dermate hoog is dat er

zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt zich vragen bij de waarde van de door de commissaris-generaal gebruikte informatie, doch onderneemt geen enkele poging om te verduidelijken welke gegevens uit de informatie van de commissaris-generaal hij *in concreto* foutief acht, noch weerlegt hij de objectieve en zeer gedetailleerde informatie die specifiek gericht is op Anbar en Bagdad aanwezig in het administratief dossier. Hoewel volgens verzoeker de informatie van Human Rights Watch, Amnesty International en het US State Department, een geheel andere klok luiden, stelt de Raad vast dat verzoeker deze informatie niet voorlegt.

De Raad stelt tevens vast dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de situatie in Irak op de voet volgt en dat rekening werd gehouden met informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen en dat bij appreciatie en evaluatie van de veiligheidssituatie rekening werd gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tussen 2003-2012. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Anbar en in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn.

De Raad wijst er nog op dat geen enkele rechtsregel voorschrijft dat de commissaris-generaal de asielzoeker vooraf moet confronteren met de informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt. De procedure voor het Commissariaat-generaal is immers geen juridictionele procedure, maar een administratieve, waar geen verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat.

2.7. Gelet op het voorgaande wordt er door verzoeker geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing die allen steun vinden in het administratieve dossier en aldus door de Raad worden gehandhaafd.

De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Er werden geen gegronde middelen aangevoerd.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF